

Què tal, el Dijous bo?

Suposem que coneixes a qualcú, qualcú amb el qui et sents a gust, feliç, qualcú amb qui no t'amoïnes ni tampoc t'estresses, però encara no ho saps. Dons ara agafa'l i posa'l davant teu mentre estàs passejant un Dimecres Bo a Inca, tranquil·lament, fins ara:

-Hola. -Què respondries? Com reaccionaries? T'ha dit que es diu Carles, el trobes maco i està a menys de dos metres. Pareix que et coneix, tu també li fas cas.

-H..Hola.. - Respon de manera nerviosa, intentant respondre bé i sense posar-te massa vermell per l'emoció de conèixer qualcú nou.

-Què tal? Com et dius? -ell s'ha apropat més i no saps com reaccionar.

-S..sí... -Respon nerviós, no pots aguantar la seva presència, ni saps com respondre.

-Estàs nerviós, oi? -demana el català, se li nota per la seva forma de parlar.

-Sí... -respon encongit i a l'instant dius *-Sóc Lluís, Lluís Estany Casal, encantat!*
-ara, encara més nerviós, ofereixes la teva mà com a salutació. Ell també la mostra i vos saludeu. Ell no sembla nerviós en canvi tu sí.

-Eh, vols prendre alguna cosa amb mi? - no saps que respondre així que dius que sí amb el cap. Ell riu i contesta. *-Suposaré que sí, o no?*

-Sí! - contestes amb entusiasme, la conversa continua. Cada vegada estàs menys tens i més a gust amb ell. *-No deus ser de per aquí, no? Sembles català, per l'accent.* -també et sembla maco, molt maco, no li dius per vergonya.

-Sí, sóc català, m'imagino que tu sí que ets d'aquí, oi? -Sembla curiós, interessat, sembla que ho diu amb segones intencions, decideixes oblidar-ho, només respons. -No exactament, vinc des de Marratxí i estem a Inca. Però sí, Mallorca. -respons quasi sense respirar, no pareixes nerviós, però ho estàs, estàs nerviós.

Xerrau una estona més fins que arribau a un bar a prop de la Plaça de l'Àngel, propera als pubs i clubs nocturns del poble. Els dos xerrau sobre el que heu vist aquest dematí des de la mateixa inauguració, a la gran plaça del Bestiar, fins al gran mercat amb productes típics de les illes, o almenys de Mallorca, sobretot d'Inca i pobles propers a ella.

Xerrau del que vos ha agradat i el que no, semblau dos amics de sempre, menys per un simple detall, t'agrada i no saps exactament perquè. Gaudeixes del moment, junt a ell sense saber una cosa, també li agrades. Són les dues i mitja de la matinada quan aturau de caminar pel poble i descansau a prop de l'aturada de tren. Fa un poc de fred, però no en teniu gens, només xerrau:

-I bé, a tot això, m'has dit quina edat tens? -demana el català. -Jo en tenc 21, tu? -quan menciona l'edat respons -¡¿21?! Jo en tenc 17, sembles més jove! -ell riu i s'apropa a tu, ara esteu un davant l'altre, fins ara anàveu un devora l'altre xerrant, només xerrant, ara s'apropa més a tu i es llança contra tu, però atura, no saps què passa.

-Què passa? Sóc jo el problema, l'edat, el meu aspecte? -respons de manera nerviosa, no saps perquè s'ha llençat i ha reulat tan ràpid.

-No passa res, és que no sabia si volies fer-ho... -ara és ell qui sembla nerviós, expectant a la teva resposta, no respons li fas un petit i fugaç petó a la boca, deixant-lo com un bloc de gel, davant tal reacció.

-Nin, ho podries haver dit abans. -ara és ell qui s'ha llençat de manera tan brusca que no has pogut quasi reaccionar, en un moment els vostres llavis s'han ajuntat. Ara només són els teus llavis i els seus. Vos separau un moment per agafar aire, ha sigut massa intens.

-Nin, beses bé, eh? -diu exaltat, i respons -És la meva primera vegada amb un noi, amb qualsevol persona. -i ell respon -Dons encantat, Carles! -rius i contestes -Lluís, encantat!